

Hauge: Det ærede Medlem Hr. Korsgaard gjorde nogle Bemærkninger til, hvad jeg havde sagt om den af Finansudvalget afgivne Erklæring, og jeg forstod hans Udtalelse saaledes, at han vilde give Udtryk for Betænkelighed ved den Stilling, Folketinget havde taget til den højtærede Ministers Forbrug af ubevilgede Penge. Jeg vil sige, at jeg undredes over denne Udtalelse af det ærede Medlem Hr. Korsgaard; thi Forholdet er jo dette, at Bevillingen blev nægtet, fordi det konservative Folkeparti gjorde det muligt for Radikale og Socialdemokrater at udstemme Bevillingen. Naar det ærede Medlem Hr. Korsgaard saaledes udtaler Betænkelighed ved, at denne Bevilling blev udstemt, kan jeg ikke forstaa hans Udtalelse paa anden Maade, end at han retter sine Bebrejdelser mod sit eget Parti; og han maa da ogsaa rette dem mod sig selv, eftersom han har været lige saa virksom som de øvrige konservative Medlemmer for at faa Bevillingen udstemt. For øvrigt er der ikke sket noget nyt ved, at Folketinget har nægtet denne Bevilling. Det, der skete, er dette, at man har tilkendegivet en Minister, at han ikke kan bruge Penge paa den Maade, her er sket, uden at have Folketingets Tilladelse til det. Og det er rigtigt, at Folketinget har tilkendegivet dette, og denne Tilkendegivelse skulde ikke gerne svækkes ved, at det ærede Medlem Hr. Korsgaard kommer her op og beklager sig over, at Folketinget netop har gjort det rigtige og har sat Tingene paa deres rette Plads.

Andreasen: Den højtærede Minister forsvarede Udgiften til den omhandlede Fest dermed, at der fandtes jo en Bevilling til Afholdelse af Højtideligheder, Fester, Foredrag, Udflugter m. m. paa Skolens Budget. Det er rigtigt, at der findes en saadan Bevilling, men der findes ikke nogen Bevilling til Afholdelse af Jubilæumsfester, og navnlig ikke et Jubilæum, som ikke er noget Jubilæum for denne Virksomhed som Statsinstitution. Jeg ved meget vel, at der er Embedsmænd — der er bl. a. en Embedsmand, der for nylig har sagt til mig, at han havde hørt Bebrejdelser, fordi han ikke havde brugt hele den Bevilling, der stod til hans Raadighed f. Eks. til Kontorhold; og en anden havde sagt til ham: Ja, men du maa jo passe paa at anvende Pengene, for ellers bliver I jo skaaret ned paa næste Aars Budget! Maa jeg spørge: Naar der overhovedet er opført Budgetter, som maaske oven i Købet er opført under Højkonjunkturer, hvor Bevillingerne var

rundelige, saa at deres Størrelse i Virkeligheden er urimelig, naar Hensyn tages til de virkelige Forhold, er det da saaledes, at saa skal den paagældende Embedsmand have Lov til at give disse Penge kritikløst ud, selv om det slet ikke er nødvendigt at anvende disse Penge? For det er jo det, der sker, naar man hører om den Maade, her er handlet paa. Og naar der er Tale om en Statsadministration, der er saa for-grenet som den danske, med Tusinder og atter Tusinder af Kasser, saa gad jeg vide, hvis man ikke kommer ind paa en Sparsommelighed som den, jeg har taget Ordet for, bl. a. indenfor det højere Skolevæsen, hvorledes man saa overhovedet skal kunne faa Udgiften ned paa Undervisningsministeriets Budget. Dette Ministerium har en Udgift, saa vidt jeg erindrer, paa godt og vel 60 Mill. Kr. Jeg skulde mene, at det er en meget stor Udgiftspost. Men der kan, hvis man vil tage alvorligt fat indenfor Administrationen, spares paa en Række af Omraader meget store Summer. Vi ved jo alle sammen, at naar Skatteregningen kommer, saa er vi kede af, at den er saa høj, som den er. Vi vil alle sammen ned med Skatterne, og det kan kun skeerved, at de, der har Raadighed over Statens Kasser, ogsaa sparer, hvor der spares kan.

Korsgaard: Jeg maa tilstaa, jeg forstaa ikke rigtigt den, om jeg saa maa kalde den, Dahlgaard'ske Logik. Det ærede Medlem hævder, at det er utvivlsomt, at de Konservative og Socialdemokraterne efter Septembervalget vil være Flertal i Landstinget, men han siger dog til sidst — man har ganske vist lidt svært ved at tro, at han virkelig mente det —, at den Fare, at der skulde kunne blive et Toldflertal i Landstinget, kun kunde afværges ved, at man i rigelig Grad stemte radikalt. Men hvis man gjorde det i tilstrækkelig Grad, blev der ikke et Flertal af Konservative og Socialdemokrater tilbage, og da det ærede Medlem til at begynde med sagde, at dette var hævet over enhver Tvivl, men saa lige godt til sidst siger, at det kan undgaas, saa maa jeg melde Pas overfor en saadan, om jeg saa maa sige, statsvidenskabelig Logik. Der synes jeg, det maa rable for et almindeligt Menneske.

Maa jeg til det ærede Medlem Hr. Hauge sige, at det konservative Folkeparti har ikke paa noget Tidspunkt tilkendegivet, at vi ikke vilde gaa med til at bevilge de 41 000 Kr., naar vi fik Sikkerhed for, at der ikke blev givet flere Penge ud til det Formaal, som vi nu maatte anse for